

Vidám mondatok

„Amióta az eszemet tudom, rózsaszínűtényes akartam lenni. Elvégeztem a szükséges iskolákat, dícsérő okleveleket is kaptam, de az első önálló munkámnál kiderült, mégsem nekem való ez a szakma. Be kellett végre látnom, képtelen vagyok elviselni az őszi izgalmakat.”

„Nincs kétségbeejtőbb, nyomorultabb ostobább és kiszolgáltatottabb állapot annál mint, amikor rosszkedve van bennem a nyelvnek.”

„Írás közben, mondják, a lélek megpihen. Hogy talán csak a szellem zakatol, csak a test használódik. Némi perisztaltika, lassú fogalomgörcs, vad frizurák, meg szemkőd, retinák vakfénye, hideg és forró testneszek. Mindez kibírhatatlan lenne idézőjelek nélkül.”

„Rájött a legutolsó barátnőm is, most már hiába minden, nem

titkolózhatok, nem áltathatom
tovább a világot. Ki kell állnom
a szerelmeim elé, és be kell vallanom,
egyetlen vidám mondatot sem tudok.”

„Oly gazdag volt,
hogy éppen tíz napra és
két órára elfelejthette
az egyik nevét.”

„A jelentés magánügy.
De aki kijelent,
az mégiscsak fontosabb minden
magyarázatnál.

„Lehet, hogy okosabbak voltak,
akik voltak, lehet, hogy okosabbak lesznek,
akik lesznek, de a mondatot nálunknál
jobban nem szerették,
és már nem is fogják szeretni soha.”

„Hiánytalanul megvan a dollár, nem
hiányzik a jen, sem a bolgár leva
csak a holland forintoknak hült helye.
Szél csapkodja az ablaktámlákat,
nincs aludttej, sem sajt, sem retek,
és nincs felvágott sem, pedig
néhány perccel ezelőtt itt mintha
hosszan és türelmesen ígérgettek volna.
Már megint egy cigány gitárossal szökött
külföldre. Anna-Máriának hívják
a feleségemet.”

„Egy írónak nem jár borraivaló.
Vagy ha mégis, semmiképpen sem több,
mint annak, aki adta.”

„Több alkoholt!”

„Rettenetesen megrémültem, amikor arra kértek, hagyjak fel egy kis időre a haldoklással, mert át akarják vezetni az udvaron a kancát. Tudtam, nem akarnak mást, csakhogy újra halljam a paták koppanásait.”

„Édesapám, mondd, legyek-e manöken?”

„Azért nem járok tárgyalásokra, mert összezavarnának az ítéletek. Azokat a gyönyörű parókákat is csak a halálra ítélt lótolvajok sikertelen perújrafelvételekor irigyeltem.”

„Magányosabb vagyok a legkedvesebb gyermekkori barátomnál is.”

„Azt persze mindig megkérdezik, vajon hogyan szeretheti egymást ennyire ez a két ember. De azt soha nem kérdezik, miért kell ennyire szeretniük egymást.”

„A dolog általában azon múlik, lesz-e egy gyermek, aki végül rádlapátolja a földet.”

„A napköziotthon öt legidősebb lakója, az a két úr a másodikról, valamint a három tisztes hölgy a reumatológia félemeletéről napok óta azon versenyeznek, melyikük tudja hamarabb leköpni az eget.”

„Egyszerűen képtelen volt megérteni, miért pazaroltak ennyiféle formájú

és állagú testet,
ugyanazon szenvedélyekre.”

„A domboldalnak eme szelidebb
pontjáról idefénylett a város, odébb a présházak,
pincék kanyargós sora következett. Itt kötötték
meg a szerződést is. De az idegen hirtelen megállt,
visszamászott, és váratlanul újabb létrát
követelt. Nézte közben az eget, mutogatott.
Még egy létre árát, mondta.
Amivel majd visszajövök, mondta.”

„Némelyek, akik a hegedű
hangjára esküsznek. Mások az égzengésre,
megint mások a hullámverésre,
és akadnak olyanok is,
akik a lombok beszélgetésére, esküsznek.
Jómagam ha már gyakorolni szoktam, a jajkiáltásra esküszöm.”

Szeged

Darvasi László